

дипломної роботи на ступінь бакалавра. Програми включають також вивчення комунікаційних засобів і мов, тобто рідної мови, другої державної мови й одної або більше іноземних мов. Студенти можуть також проходити курси й за іншими спеціальностями, в інших ВНЗ, у тому числі й за кордоном, за системою «включеного» навчання [4]. Після закінчення інституту випускники здобувають два види звань. Диплом інституту має відповідну назву – «професійний диплом інститутського рівня» із вказівкою найменування основної спеціальності. За обміном студенти можуть приїжджати до Фінляндії в рамках програм обмінів.

Навчання дорослого населення стало у Фінляндії за останні двадцять років важливою складовою політики у сфері освіти. Навчанням дорослих займаються ВНЗ, професійні навчальні заклади, центри професійного навчання дорослих, вищі народні училища та літні університети. Рішення про загальні принципи політики у сфері освіти й законодавства приймаються у Фінляндії парламентом. За виконання цих рішень відповідають Державна рада (тобто уряд), Міністерство освіти і Головне управління освіти. Міністерство освіти є вищим органом країни у сфері освіти, що контролює всі її види і надає державне фінансування [5].

Отже, на прикладі Фінляндії можемо бачити, як підвищення якості підготовки педагогічних кадрів в рамках одного з сегментів університетського сектора (розвиток педагогічних магістратур) впливає в довгостроковій перспективі на інституційну трансформацію всього сектора загалом і підвищення якості вищого утворення за рахунок поліпшення шкільного навчання. Крім того, в Фінляндії, де реалізовується доктрина безперервної освіти, тісна співпраця шкіл і університетів має під собою міцні нормативні основи. Фінський уряд разом з освітянами провели беззаперечно вмілі та вдалі реформи, які в кінцевому результаті забезпечили Фінляндії статус однієї з найуспішніших країн. Освітня політика Фінляндії виразно демонструє, що сильна соціальна орієнтація навчальних закладів має значущі переваги.

Список використаних джерел

1. Ткаченко В. В., Кирієнко О. Ю. Історичний досвід реформування освіти у Фінляндії. Київ : ДНУ «Інститут освітньої аналітики», 2017. С. 25–29.
2. Drobyshevskaya T. A. The role of sector knowledge in the innovation economy. Vestnik, 2012. 4, 184–189.
3. Education in Finland [Електронний ресурс]. Режим доступу: <http://www.oaj.fi/pls/portal>
4. Finnish National Board of Education. 2007. The Education System in Finland. [Електронний ресурс]. Режим доступу : URL:<http://www.oph.fi>
5. Innovative Pedagogical Practices in Technology-Enhanced Education – Finnish Perspective. Helsinki, 2005.
6. Ministry Of Education. Education In Finland. Helsinki: Ministry Of Education, 1999. [Електронний ресурс]. Режим доступу : URL : [http:// www.european-agency.org](http://www.european-agency.org)
7. Organization for Economic Cooperation and Development (OECD) [Електронний ресурс]. Режим доступу : URL : <http://www.oecd.org>

Антон КІСІЛЬОВ

КОЛЕГІАЛЬНІСТЬ В УНІВЕРСИТЕТАХ УКРАЇНИ

Перед тим як починати описувати вплив колегіальності в конкретному університеті України слід зазначити чим же є те явище, яке ми будемо досліджувати. Колегіальністю є тип управління, коли управляють будь-яким закладом не одна якась

конкретна людина, а група людей. В чому ж переваги такого управління? Управління групи покращує його якість, тому що кожна людина з колеції бере на себе певні обов'язки і під час прийняття рішень буде почуті не думка однієї людини, а всієї колеції. Таке ж відношення має колеціальність до закладів вищої освіти України?

Оскільки у колеціальності стільки переваг то її використовують і в українських університетах. Ми ж будемо досліджувати колеціальність в конкретному закладі вищої освіти, а саме в Харківському національному університеті імені Каразіна. Але перед тим, як до нього перейти згадаємо як до цього університету прийшла колеціальність. Як згадано в науковій праці Л. Бротника про університетські статuti 1804 року такі університети як Харківський, Московський та Казанський отримали абсолютну автономію, тобто вони отримували свою певну територію де вони управляли і моли розвиватися самостійно [1, с 33]. Саме ця подія стала одним з перших кроків початку утворення колеціальності.

Після 1804 року в Харківському університеті створилося колеціальне управління – вчена рада, яка, як було мною сказано на самому початку, вирішувала всі питання свого закладу. Досліджуючи дане питання слід звернутися до наукової праці Л. Зеленської «Реалізація принципу колеіального управління у вітчизняних університетах ХІХ століття». Досліджуючи роботу вченої ради можна побачити певну схожість з роботою нашої Верховної Ради, а саме :

- Вчена рада збиралася раз в місяць для обговорення накопичених питань і їх вирішення.
- Як у представників колеіального управління, вирішення проблем було відкрите голосування, на якій потрібно було зібрати 2/3 всіх голосів.

Слід теж згадати одну цікаву особисто для себе деталь що ректора вибирали лише на один рік бажаючи зменшити ризик використання ним своїх можливостей для власних цілей. Прикладом такого явища і те, що через це сталося в науковому джерелі наводиться приклад одного з перших ректорів А. Стойковича, який все ж використовував свої можливості поза правилами і дуже скоро через натиск вченої ради мусив покинути цей пост [2, с. 53].

Ще одним цікавим моментом є те, що після статуту на Харківський університет перестала діяти державна цензура, що дійсно показує те, що цьому закладу дали автономію. Натомість в університеті була своя власна цензура яка, якщо згадати вже вказане раніше, поширювалося на всю територію, підпорядковану університету.

До складу ради Харківського університету у 1805 р. входило 9 ординарних професорів і 9 ад'юнктів, у 1807 р. – 11 ординарних професорів, 1 екстраординарний і 7 ад'юнктів, у 1811 р. – 15 ординарних, 4 екстраординарних і 3 ад'юнкти 34. На ректора покладалися обов'язки щомісячного скликання ради й головування на її засіданнях.

Згідно зі статутом Харківського університету, рада визнавалася «вищою інстанцією» в організаційно-управлінській структурі університету. Відповідно, на неї покладалося виконання низки функцій. Зокрема, статут 1804 року закріплював за радою навчальну, наукову, судово-поліцейську, фінансово-господарську та громадсько-просвітницьку функції, що свідчить про досить широкий спектр напрямів діяльності загально-університетського колеіального органу. Означені функції реалізовувалися в процесі вирішення поточних справ, а також таких, що не вимагали регулярного обговорення й ставилися на порядок денний за необхідності.

Звісно шкода що це все продовжувалося не надто довго. Досліджуючи статут 1804 року слід згадати статут 1835 року, який очевидно і значно послабив автономію університету, і на цьому моменті ми зупинимось. Коли за першого статуту колеія могла вирішувати різні питання свого університету, за другого статуту щонайменше фінансові проблеми закладу освіти переносилися на адміністрацію держави, що сильно вдарило по автономії університету. Хоча коли ж вже показувати негативні сторони, слід уточнити

що за вченою радою залишалося право контролювати наукові і навчальні процеси в своєму закладі освіти, що все ж унеможливило тези про те, що другий статут забрав в Харківського університету автономію повністю і колегіальність.

І нарешті розглянемо останній статут 1863 року, який по суті відміняв свого попередника – статут 1835 року. Вчена рада знову могла вибирати свого ректора, контролювала навчання і науковий процес у своєму університеті. Вони могли видавати наукові праці від імені свого університету, могли вибирати своїх викладачів, ректорів, деканів. Можна сказати, що після третього статуту вчена рада почала прекрасно працювати, а університет процвітати.

Система навчання зазнала багатьох змін, пристосовувалися до старих змін і переживали нові і все ж продовжувала існувати. Яскравим прикладом, який ми дослідили, є Харківський університет. На прикладі трьох статутів і цьому закладу освіти ми змогли дізнатися як зароджувалася автономія і колегіальність в Україні.

Виходячи із всього вище перерахованого можна впевнено сказати, що сучасна система освіти має завдячувати своїм виглядом статутам та Харківському університету, адже зародками автономії та колегіальності в Україні є саме вони.

Список використаних джерел

1. Л. А. Бортник До історії університетських статутів 1804-1884 рр. Вісник Харківського національного університету імені В. Н. Каразіна. Серія : Історія України. Українознавство: історичні та філософські науки. 2010. № 906, Вип. 13. С. 31-37. Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/VKhlSU_2010_906_13_6
2. Л. Зеленська, С. Золотухіна Реалізація принципу колегіального управління у вітчизняних університетах XIX століття. Історико-педагогічний альманах. 2009. Вип. 2. С. 52–57. Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Ipa_2009_2_11

Анастасія КОСЕНКО

СУЧАСНИЙ СТАН ОСВІТИ У ВЕЛИКІЙ БРИТАНІЇ

Освітня політика Великобританії займає провідне місце в освітньому середовищі всього світу. Загальновідомо, що вільне володіння англійською мовою, яка вже набула статусу міжнародної та поступово пронизує всі сфери нашого життя, та здобута освіта в англійських країнах відкриває нові горизонти для перспективної та амбіційної молоді, яка прагне досягти успіху.

Сьогодні англійська мова відіграє провідну роль у відборі на працю з високою зарплатнею та вступі до вищих навчальних закладів, а також саме нею спілкуються дипломати при підписанні угод, які безпосередньо впливають на економічні сфери різних держав та на загальний стан політичної арени. Саме тому стрімко зростає прагнення та потреба звернути увагу на модель сучасної освіти у Великій Британії з метою покращити загальний рівень освітньої програми у світі.

Назване явище заслуговує на особливу увагу серед науковців та актуальність дослідження цієї теми полягає у доцільності порівняння системи освіти певних держав, зокрема англійських країн, де стан освіти знаходиться на високому рівні, з метою покращити загальний рівень освіти у світі.

Англійська система освіти вже довго знаходиться у полі зору дослідників, зокрема у зв'язку з недавніми реформами у системі освіти та змінами, та проблема фрагментарно висвітлювалася в працях наступних вчених: Н. Воскресенської, С. Коваленко. Питання виховання в англійських школах та проблемою навчання дітей з обмеженими можливостями було зображено у працях наступних науковців: О. Джурицький, Н. Лавриченко, О. Локшина. Європейські дослідники також приділили